

การศึกษาปัจจัยในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาของเยาวชนในพื้นที่เฉพาะกิจ จังหวัดชายแดนใต้

Factors Affecting Non-further Education of Vocational Students at the Educational of Development for Special Administration Zone in the South

ปัญญา ชูช่วย^{1*}

Punja Chuchuy^{1*}

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์, สังกัดสาขาวิชาศึกษาทั่วไป คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

¹ Asst. Prof, Department of General Education, Faculty of Education and Liberal Arts
Hatyai University.

*Corresponding author, E-mail: punja@hu.ac.th

บทคัดย่อ

การศึกษาปัจจัยในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาของเยาวชนในพื้นที่เฉพาะกิจจังหวัดชายแดนใต้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัจจัยในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาของเยาวชนในพื้นที่เฉพาะกิจจังหวัดชายแดนใต้ 2) เปรียบเทียบปัจจัยในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาของเยาวชนในพื้นที่เฉพาะกิจจังหวัดชายแดนใต้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นเยาวชนในพื้นที่เฉพาะกิจสามจังหวัดชายแดนใต้ จำนวน 400 คน ใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิตามประเภทของโรงเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .975 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบสถิติที และการวิเคราะห์ความแปรปรวน ผลการวิจัยพบว่า

1) ศึกษาปัจจัยในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาของเยาวชนในพื้นที่เฉพาะกิจจังหวัดชายแดนใต้ภาพรวมอยู่ในระดับมากมีเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 โดยด้านนโยบายเกี่ยวกับการจัดการศึกษาของภาครัฐมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาเป็นด้านทัศนคติต่อการเรียนอาชีวศึกษา ด้านบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ ด้านภาพลักษณ์ของสถาบันอาชีวศึกษา ด้านค่านิยมทางการศึกษา ด้านการประชาสัมพันธ์ ข้อมูลข่าวสาร ด้านสถาบันการศึกษา และด้านความก้าวหน้าในอาชีพมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.67 3.59 3.59 3.58 3.55 3.54 3.50 และ 3.48 ตามลำดับ 2) การเปรียบเทียบปัจจัยในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาของเยาวชนในพื้นที่เฉพาะกิจจังหวัดชายแดนใต้ พบว่า เยาวชนที่มีเพศ ระดับการศึกษาของมารดาต่างกันมีปัจจัยในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เยาวชนที่มารดามีอาชีพต่างกันมีปัจจัยในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนเยาวชนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม ประเภทโรงเรียน รายได้ของ

ครอบครัว อาชีพของบิดา ระดับการศึกษาของมารดามีปัจจัยในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาไม่แตกต่างกัน

คำสำคัญ: ไม่ศึกษาต่อ, สถาบัน, อาชีวศึกษา

Abstract

This research aim 1) to study Factors Affecting for Non-further Education of Vocational Students at the Educational of Development for Special Administration Zone in the South and 2) to compare Factors Affecting for Non-further Education of Vocational Students at the Educational of Development for Special Administration Zone in the South. The sample size for the study was 400 person form population of Students of Development for Special Administration Zone in the South and randomized by the stratified sampling method by type School. The research tool used to collect the data was a questionnaire with reliability of .975, Statistics to Analysis the data were mean, standard deviation, t-test, One way ANOVA. The research findings shows that 1) the mean of the Factors Affecting student for Non-Further Education of Vocational Students at the Educational of Development for Special Administration Zone in the South. All aspect were at the high level and each aspect from the highest to lowest were in Institute of vocational Education rated the mean at the highest level 3.55, followed by Education policy, Attitude of Vocational Education, Influences of people decision, Vocational Education image, Value education, public relation, and Career progression rated the mean at 3.67 3.59 3.59 3.40 3.58 3.55 3.50 and 3.48 respectively. 2) To compare Factors Affecting for Non-further Education of Vocational Students at the Educational of Development for Special Administration Zone in the South between sex income mother education, GPA occupation were as follows it was also showed that students of different sex had Factors Affecting Parents for Non-Further Education of Vocational Students at the Educational of Development for Special Administration Zone in the South statistically significant level of .01, students of different mother occupation had Factors Affecting students for Non-Further Education of Vocational Students at the Educational of Development for Special Administration Zone in the South statistically significant level of .05, while the students different GPA, type school, income of family Father, mother education had the same Factors Affecting students for Non-Further Education of

Vocational Students at the Educational of Development for Special Administration Zone in the South not different.

Keywords: Non-further Education, Statute, Vocational education

บทนำ

ปัจจุบันความต้องการอัตรากำลังทางด้านตลาดแรงงานของผู้ประกอบการนั้นมีความต้องการผู้ที่สำเร็จการศึกษาในสายอาชีวศึกษาในอัตราที่สูง แต่การศึกษาของเยาวชนไทยในปัจจุบันมีแนวโน้มที่ตรงกันข้ามกับความต้องการของตลาดแรงงานและสถานประกอบการ เพราะเยาวชนมุ่งที่จะศึกษาในสายสามัญเพื่อให้สามารถศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีหรือระดับที่สูงขึ้นเพื่อเป็นการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีของครอบครัว การสร้างความภูมิใจให้แก่ครอบครัวและผู้ปกครอง ทำให้อัตรากำลังแรงงานสายอาชีวศึกษามีน้อยส่งผลให้เกิดปัญหาวิกฤตเกี่ยวกับแรงงานอันสำคัญของไทย ทั้งนี้การที่ผู้เรียนไม่นิยมเข้าศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาสืบเนื่องมาจากปัจจัยสำคัญหลายประการ ทั้งปัจจัยจากการปรับเปลี่ยนโครงสร้างของประชากรที่มีอัตราการเกิดน้อยลง ปัญหาอันเกิดจากค่านิยมทางการศึกษาของผู้ปกครอง ของผู้เรียน รวมถึงการกำหนดสัดส่วนผู้เรียน การกำหนดนโยบายของรัฐบาล นอกจากนี้ปัจจัยด้านวัฒนธรรมยังเป็นปัจจัยที่สำคัญในการเลือกสถาบันในการศึกษาต่อของผู้เรียน สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสาเหตุของการไม่ศึกษาต่อในระดับอาชีวศึกษา (รุจระระ บุณนาค, 2557) และจากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยและทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง พบว่า ปัญหาการไม่ศึกษาต่อสายอาชีวศึกษาของผู้เรียนมีสาเหตุมาจากปัจจัยหลายประการ ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม ปัจจัยด้านนโยบายการศึกษาของรัฐบาล ปัจจัยด้านสังคม และปัจจัยจากสถานศึกษา ส่งผลให้ผู้เรียนมุ่งเน้นที่จะเรียนในสายสามัญมากกว่าการเรียนในสายอาชีพ จากรายงานการสำรวจการเข้าศึกษาต่อในสายอาชีพของสำนักงานศึกษาธิการภาค 12 ในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่า มีนักเรียนศึกษาต่อในสายอาชีพ เพียงร้อยละ 23.73 (สำนักงานศึกษาธิการภาค 12, 2556) ซึ่งจากความต้องการของผู้เรียนมีผลกระทบให้เกิดอัตราการว่างงานในพื้นที่ค่อนข้างสูง โดยเฉพาะแรงงานหลายสาขาในสายอาชีพ เช่น ช่างเชื่อม ช่างก่อสร้าง ช่างเคาะพ่นสีรถยนต์ ช่างเครื่องเย็น ช่างซ่อมเครื่องยนต์เรือ ช่างบังคับเครื่องจักรกลงานก่อสร้าง และช่างออกแบบบรรจุภัณฑ์ ที่ต้องการแรงงานเฉพาะทางในการประกอบธุรกิจ

จากสาเหตุและข้อมูลปัจจัยหลายประการที่กล่าวมาข้างต้นอาจจะมีปัจจัยเสริมอื่นๆ ที่ทำให้เยาวชนที่สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในพื้นที่เฉพาะกิจจังหวัดชายแดนใต้ไม่สนใจที่จะศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษา ผู้วิจัยเห็นว่าปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาคนและพัฒนาประเทศ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจจะศึกษาปัจจัยในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาของเยาวชนในเขตพื้นที่เฉพาะกิจจังหวัดชายแดนใต้ ทั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาของสถาบันอาชีวศึกษาในการส่งเสริมการศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาของเยาวชนในเขตพื้นที่พิเศษเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนใต้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาของเยาวชนในพื้นที่เฉพาะกิจสามจังหวัดชายแดนใต้
2. เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาของเยาวชนในพื้นที่เฉพาะกิจสามจังหวัดชายแดนใต้

สมมติฐานการวิจัย

เยาวชนที่มีเพศ คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมศึกษาตอนต้น/เทียบเท่า ประเภทโรงเรียน รายได้ของครอบครัว อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา ระดับการศึกษาของบิดา และระดับการศึกษาของมารดาแตกต่างกันมีปัจจัยในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาในพื้นที่เฉพาะกิจสามจังหวัดชายแดนใต้ต่างกัน

แนวคิดทฤษฎีและกรอบแนวคิดการวิจัย

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษา

ปัจจัยที่สำคัญที่ส่งผลให้เด็กไทยเรียนอาชีวศึกษาน้อยลง (จอมพงศ์ มงคลวนิช, 2558) มีดังนี้

1. ค่านิยม เด็ก ผู้ปกครอง และสังคมให้ความสำคัญกับการเรียนสายสามัญเพื่อการต่อระดับปริญญามากกว่าสายอาชีวศึกษาทั้งนี้มองว่าสายอาชีวศึกษาเป็นสายที่เรียนง่ายๆ จบมาต้องเป็นลูกจ้างเงินเดือนน้อย ทำงานหนัก หนทางก้าวหน้าในอาชีพน้อย
2. นโยบายการศึกษาของรัฐมีการส่งเสริมการจัดการศึกษาในอดีตที่ผ่านมามีการมุ่งเน้นการศึกษาต่อระดับปริญญาตรี และการสนับสนุนเงินอุดหนุนของสถานศึกษาทำให้สถานศึกษาหลายแห่งมีการเก็บนักเรียนไว้ในสถานศึกษาเพื่อให้รัฐบาลสนับสนุนงบประมาณ รวมถึงนโยบายปริญญาตรีให้เงินเดือน 15.000 บาท นอกจากนี้การกำหนดสัดส่วนของผู้ที่เรียนต่อสายอาชีวศึกษาและสายสามัญไม่มีความชัดเจนไม่มีกฎหมายรองรับในการกำหนดสัดส่วนการเรียนของสายอาชีวศึกษาและสายสามัญ
3. จำนวนมหาวิทยาลัยที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เป็นการเพิ่มโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนต่อในระดับอุดมศึกษามากขึ้นโอกาสในการเรียนที่เปิดกว้างขึ้นนั้น เป็นสาเหตุหนึ่งของการพุ่งเป้าไปเรียนต่อในระดับอุดมศึกษามากกว่าสายอาชีพ
4. ด้านความต้องการของผู้เรียน ผู้เรียนต้องรู้ว่าตนมีความชอบหรือความถนัดทางด้านไหน เพื่อให้สามารถศึกษาต่อในสายที่ตรงกับความต้องการ
5. ความต้องการของตลาดแรงงานในประเทศและต่างประเทศ เช่น ในกลุ่มประเทศอาเซียน
6. ความก้าวหน้าในอาชีพของผู้เรียน การจัดการเรียนการสอนของสถาบันการศึกษาต้องเพิ่มหลักสูตร/ระบบการเรียนสองภาษาเพื่อพัฒนาความสามารถและทักษะในการประกอบอาชีพของผู้เรียนใน

สถาบันอาชีวศึกษาให้สามารถแข่งขันกับแรงงานของประเทศต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนมองว่าการเรียนจบปริญญาตรีมีโอกาสก้าวหน้าในหน้าที่การงานมากกว่าคนที่จบการศึกษาระดับอาชีวศึกษา

7. ภาพลักษณ์ของสถาบันการศึกษา ผู้ที่เรียนในสถาบันอาชีวศึกษามีภาพลักษณ์ที่ไม่ดีมีการทะเลาะวิวาทระหว่างสถาบัน

ธนภุต ยืนยงเดชา (2554) กล่าวว่า การที่บุคคลจะศึกษาต่อหรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการดังนี้

1. ปัจจัยด้านวัฒนธรรม

วัฒนธรรมพื้นฐาน ประชาชนภายในประเทศเดียวกันจะมีวัฒนธรรมร่วมของคนในสังคมที่คล้ายคลึงกัน เช่น ความเชื่อ ความศรัทธาของคนในชาติ-วัฒนธรรมกลุ่มย่อย ท้องถิ่นที่ต่างกันย่อมทำให้วัฒนธรรมแตกต่างกันออกไป

2. ปัจจัยทางด้านสังคมเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน และมีอิทธิพลต่อการซื้อลักษณะทางสังคมประกอบด้วย กลุ่มอ้างอิง ได้แก่ เพื่อนสนิท เพื่อนบ้าน เพื่อนร่วมอาชีพ ครอบครัว หรือ เครือญาติ บทบาทและสถานะ เป็นต้น

3. ปัจจัยส่วนบุคคล การตัดสินใจซื้อได้รับอิทธิพลจากลักษณะส่วนบุคคลดังนี้

อายุ อายุที่แตกต่างกันอาจจะมีความต้องการที่ค่อนข้างแตกต่างกัน

ขั้นตอนวงจรชีวิตครอบครัว การดำรงชีวิตในแต่ละขั้นตอนเป็นสิ่งที่มอิทธิพลต่อความต้องการ ทักษะคิด และค่านิยม ของบุคคลทำให้เกิดความต้องการที่มีต่อผลิตภัณฑ์การซื้อที่แตกต่างกัน

อาชีพ อาชีพของแต่ละบุคคลที่จะนำไปสู่ความจำเป็นและความต้องการของสินค้าที่แตกต่างกัน

โอกาสทางเศรษฐกิจ (economic circumstances) การเข้าถึงของประชาชนย่อมแตกต่างกัน ทั้งระยะทาง ฐานะทางการเงินและความเชื่อ ค่านิยมการศึกษา จะส่งผลต่อวิธีการเลือกและปฏิบัติจะแตกต่างกันออกไป

รูปแบบการดำรงชีวิต วิถีชีวิตที่ปฏิบัติเป็นชีวิตประจำวัน จะส่งผลต่อการเลือกสินค้าและบริการของผู้บริโภคบุคคลลักษณะ

4. ปัจจัยด้านจิตวิทยา การตัดสินใจเลือกของบุคคลได้รับอิทธิพลมาจากกระบวนการทางจิตวิทยาโดยประกอบด้วย 5 ปัจจัยนี้

การจูงใจ เป็นพฤติกรรมที่จะชักนำพฤติกรรมของบุคคลให้ปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ เพื่อกระตุ้นให้ผู้บริโภคเกิดความต้องการโดยอาศัยสิ่งจูงใจหรือสิ่งกระตุ้นทางการตลาด

การรับรู้ เป็นพฤติกรรมส่วนบุคคลตามวิจาร์ณญาณ ตามความสามารถในการรับรู้

การเรียนรู้ จะเกิดขึ้นจากประสบการณ์ที่ได้รับในครั้งก่อน

ความเชื่อ ในกลุ่มชนที่มีความเชื่ออย่างเดียวกันอาจส่งผลต่อการเลือกบริโภคที่คล้ายคลึงกัน

ทัศนคติผู้ผลิตสามารถปรับเปลี่ยนทัศนคติของผู้บริโภคได้โดยวิธีการทางการตลาด

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2555) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษาประกอบด้วยปัจจัยต่างๆ ดังนี้

1. ด้านภาพลักษณ์ ภาพลักษณ์เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการเลือกศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาของผู้เรียน ทั้งนี้ภาพลักษณ์เชิงลบของการศึกษาประเภทอาชีวศึกษา เช่น การจัดการศึกษาของสถาบันอาชีวศึกษาเป็นสถาบันที่มีการจัดการเรียนการสอนให้แก่ผู้เรียนที่เรียนไม่ดี ขอบทะเลาะวิวาท มีปัญหา ยาเสพติด ส่งผลให้ผู้เรียนไม่เลือกศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษา อีกทั้งโอกาสก้าวหน้าในอาชีพต่ำกว่าผู้ที่สำเร็จการศึกษาในระดับอุดมศึกษา ทั้งนี้หลักสูตร ปรัชญาแนวคิดที่ไม่สอดคล้องกัน ระหว่างอาชีวศึกษาที่มุ่งเน้นการปฏิบัติกับการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มุ่งเน้นภาคทฤษฎี

2. ด้านการประชาสัมพันธ์ การประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารของสถาบันอาชีวศึกษามีน้อย สถาบันการศึกษาอาชีวศึกษาต้องมีการประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องในการจัดการศึกษาของสถาบันอาชีวศึกษา เช่น การนำเสนอความรู้ความสามารถของผู้เรียนในสถาบันอาชีวศึกษา รวมถึงประโยชน์และโอกาสความก้าวหน้าที่ได้รับจากการศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษา ให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและผู้ปกครองทราบ เป็นต้น

3. ด้านทัศนคติ ทัศนคติของผู้เรียนและผู้ปกครองมีผลต่อการเลือกศึกษาต่อในสถาบันการศึกษาทุกระดับ หากผู้ปกครองและผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษาย่อมส่งผลให้ผู้เรียนในสถาบันอาชีวศึกษาเพิ่มขึ้น

ปวีณา คำพุกกะ และวรวิทย์ คำศรี (2555) ปัจจัยในการจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีและไม่ศึกษาต่อมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี คือ อิทธิพลของบุคคลรอบข้าง อิทธิพลของสถาบันการศึกษา ลักษณะมุ่งอนาคต อิทธิพลของครอบครัวและอิทธิพลของตนเอง ได้ผลการจำแนกการตัดสินใจศึกษาต่อมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี โดยสามารถจำแนกนักเรียนที่ตัดสินใจเข้าศึกษาต่อมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีและไม่ศึกษาต่อมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีได้ถูกต้องร้อยละ 56.1

ธีรวุฒิ บุญยโสภณ (2553) กล่าวว่าปัจจัยที่มีผลต่อการลดจำนวนผู้เรียนในสถาบันอาชีวศึกษามีหลายปัจจัย ได้แก่ ค่านิยมของผู้ปกครอง ความก้าวหน้าในการเรียนสายอาชีพ และภาพลักษณ์ของการใช้ความรุนแรง การทะเลาะวิวาทในกลุ่มนักเรียนอาชีวศึกษา ทำให้ผู้ปกครองไม่กล้าส่งบุตรหลานเข้าเรียน

วรวิทย์ ยางไชย และอำนาจ เรื่องตระกูล (2555) ภาพลักษณ์เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อจำนวนการศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษา โดยมีประเด็นภาพลักษณ์ในด้านบวกและด้านลบดังนี้

1. ภาพลักษณ์ในด้านบวก ได้แก่ นักศึกษาเห็นว่าการเรียนในสถาบันอาชีวศึกษามีโอกาสฝึกประสบการณ์ทั้งในและนอกสถานที่ มีอาคารเรียนที่ทันสมัย เปิดโอกาสให้คนในท้องถิ่นได้ศึกษา มีกิจกรรมการเรียนที่หลากหลาย มีโอกาสหารายได้ระหว่างเรียน เป็นที่ต้องการของนายจ้าง มีสาขาให้เลือกเรียนระดับมหาวิทยาลัยจำนวนมาก

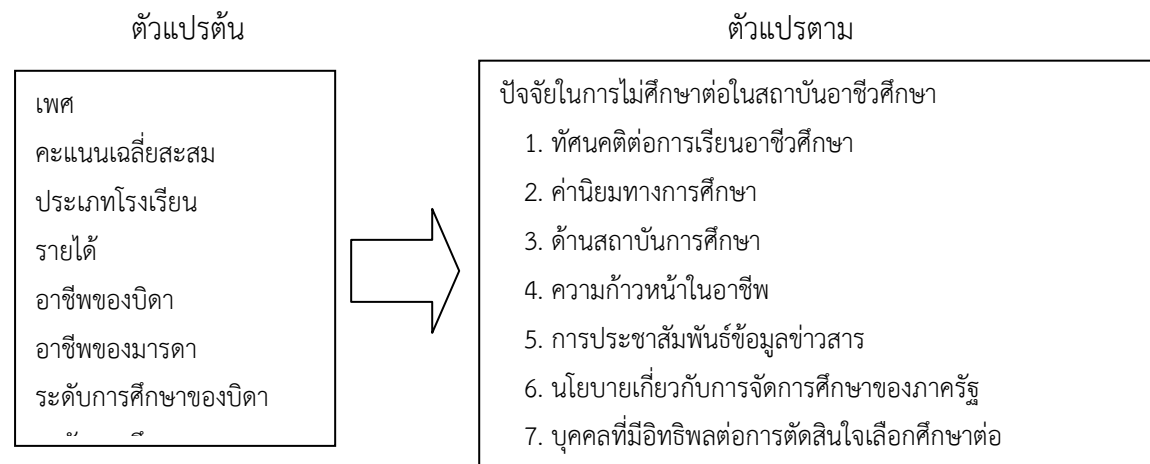
2. ภาพลักษณ์ในด้านลบ ได้แก่ ความเสียเปรียบเรื่องการเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนที่เข้าไปเรียนมีพื้นฐานทางวิชาการน้อย ไม่ตั้งใจเรียน ระบบการดูแลนักเรียนไม่เข้มงวด โอกาสในการเข้าศึกษาต่อในสถาบันที่มีชื่อเสียงน้อยกว่าการเรียนสายสามัญ และความก้าวหน้าและมั่นคงในอาชีพน้อยกว่าผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี

ประธาน ประวัตรุ่งเรือง (2557) กล่าวว่า สาเหตุที่นักเรียนไม่เข้าเรียนในสถาบันอาชีวศึกษามีเหตุผล 3 ประการ ดังนี้

1. ปัจจัยด้านสถาบันการศึกษามีภาพลักษณ์ของอาชีวศึกษามีเรื่องทะเลาะวิวาทต่อกันมีศึกษาระหว่างสถาบันอย่างต่อเนื่อง
2. ปัจจัยด้านครอบครัว เช่น การปลูกฝังค่านิยมแบบผิดๆ ใช้ลูกหลานศึกษาต่อในระดับปริญญาเนื่องจากเป็นที่นับหน้าถือตา ได้รับการยกย่อง
3. ปัจจัยด้านการจัดการศึกษามีการส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนในระดับปริญญาตรีมีเงินเดือนที่สูงและการสนับสนุนการศึกษาในลักษณะของการให้ทุนการศึกษา

กรอบแนวคิด

จากการทบทวนวรรณกรรมและการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1) ประชากร เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตพื้นที่เฉพาะกิจจังหวัดชายแดนใต้ที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2557 ได้แก่ จังหวัดยะลา นราธิวาส ปัตตานี และสงขลา (อำเภอนาทวี อำเภอสะบ้าย้อย อำเภอเทพา และอำเภอจะนะ) จำนวน 36,764 คน

2) กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตพื้นที่เฉพาะกิจจังหวัดชายแดนใต้ที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2557 ได้แก่ จังหวัดยะลา นราธิวาส ปัตตานี และสงขลา (อำเภอนาทวี อำเภอสะบ้าย้อย อำเภอเทพา และอำเภอจะนะ) ใช้วิธีการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างด้วยสูตรของทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane, 1973) ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 395 คน ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิจำแนกตามประเภทโรงเรียน โดยผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลกลุ่มตัวอย่างเพื่อให้ได้ข้อมูล จำนวน 415 คน คัดเลือกแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์เพื่อนำมาใช้ในการวิจัย จำนวน 400 ชุด คิดเป็นร้อยละ 96.38

เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยข้อมูลทั้งหมด 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 8 ข้อ

ตอนที่ 2 ปัจจัยในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาของเยาวชนในพื้นที่เฉพาะกิจสามจังหวัดชายแดนใต้ เป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) 5 ระดับ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองจากการศึกษาเอกสารและการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยข้อคำถามปัจจัยในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษา จำนวน 70 ข้อ ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 8 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านทัศนคติต่อการเรียนสายอาชีวศึกษา จำนวน 11 ข้อ 2) ด้านค่านิยมทางการศึกษา จำนวน 5 ข้อ 3) ด้านสถาบันการศึกษา จำนวน 13 ข้อ 4) ด้านความก้าวหน้าในอาชีพ จำนวน 8 ข้อ 5) ด้านการประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร จำนวน 11 ข้อ 6) ด้านนโยบายของภาครัฐ จำนวน 6 ข้อ 7) ด้านบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ จำนวน 7 ข้อ และ 8) ด้านภาพลักษณ์ของสถาบันอาชีวศึกษา จำนวน 9 ข้อ

คุณภาพเครื่องมือ

แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยผู้วิจัยได้นำเสนอผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ในการพิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถาม แล้วดำเนินการคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าความสอดคล้องของข้อคำถามผ่านเกณฑ์ .50 ขึ้นไปมาใช้ในการวิจัย โดยข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์การพิจารณา จำนวน 59 ข้อ มีค่าความสอดคล้องของข้อคำถามตั้งแต่ .80-1.00 มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .207-.871 และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามรายด้านโดยด้านทัศนคติต่อการเรียนอาชีวศึกษามีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .853 ค่านิยมทางการศึกษามีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .865 ด้านสถาบันการศึกษา มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .840 ความก้าวหน้าในอาชีพมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .951 การประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .883 นโยบายเกี่ยวกับการจัดการศึกษาของภาครัฐมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .865 บุคคล

ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจมีความเชื่อมั่น เท่ากับ .891 ภาพลักษณ์ของสถาบันอาชีวศึกษามีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .879 และมีค่าความเชื่อมั่นรวมทั้งฉบับ เท่ากับ .975

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย 1) สถิติพรรณนาที่ใช้ในการบรรยายคุณลักษณะและข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2) สถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ได้แก่ t-test และ One way ANOVA และใช้วิธีการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีของ LSD

ผลการวิจัย

1. ปัจจัยในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาของเยาวชนในเขตพื้นที่เฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้ภาพรวมและจำแนกรายด้านอยู่ในระดับมาก เท่ากับ 3.55 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าด้านนโยบายเกี่ยวกับการจัดการศึกษาของภาครัฐเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.67 รองลงมาเป็นด้านทัศนคติต่อการเรียนอาชีวศึกษาและด้านบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.59 ด้านภาพลักษณ์ของสถาบันอาชีวศึกษามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.58 ด้านค่านิยมทางการศึกษามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 ด้านการประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.54 ด้านสถาบันการศึกษามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.50 และด้านความก้าวหน้าในอาชีพมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.48 รายละเอียดแสดงดังตาราง 1

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ยปัจจัยในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาของเยาวชนในเขตพื้นที่เฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้ภาพรวมและจำแนกรายด้าน

ด้าน	\bar{x}	S.D.	ระดับ
ทัศนคติต่อการเรียนอาชีวศึกษา	3.59	0.63	มาก
ค่านิยมทางการศึกษา	3.55	0.74	มาก
สถาบันการศึกษา	3.50	0.76	ปานกลาง
ความก้าวหน้าในอาชีพ	3.48	0.97	ปานกลาง
การประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร	3.54	0.78	มาก
นโยบายเกี่ยวกับการจัดการศึกษาของรัฐบาล	3.67	0.89	มาก
บุคคลที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ	3.59	1.02	มาก
ภาพลักษณ์ของสถาบันอาชีวศึกษา	3.58	0.87	มาก
ภาพรวม	3.55	0.62	มาก

2. เปรียบเทียบปัจจัยในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาของเยาวชนในเขตพื้นที่เฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้ ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

2.1 เยาวชนในเขตพื้นที่เฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่มีเพศต่างกันมีค่าเฉลี่ยปัจจัยในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านทัศนคติต่อการเรียนในสถาบันอาชีวศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ด้านค่านิยมทางการศึกษา ด้านสถาบันการศึกษา ด้านการประชาสัมพันธ์ ด้านภาพลักษณ์ของสถาบันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นไม่แตกต่างกัน

2.2 เยาวชนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมศึกษาตอนต้น/เทียบเท่าต่างกันมีปัจจัยในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาในภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านสถาบันการศึกษา ด้านความก้าวหน้าในอาชีพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นไม่แตกต่างกัน

2.3 เยาวชนที่ศึกษาในประเภทโรงเรียนต่างกันมีปัจจัยในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาในภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

2.4 เยาวชนที่มีรายได้ของครอบครัวต่างกันมีปัจจัยในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาในภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

2.5 เยาวชนที่บิดาประกอบอาชีพต่างกันมีปัจจัยที่ในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาในภาพรวม และรายด้านไม่แตกต่างกัน

2.6 เยาวชนที่มีมารดาประกอบอาชีพต่างกันมีปัจจัยในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ด้านทัศนคติต่อการเรียนอาชีวศึกษา ด้านค่านิยมทางการศึกษา ด้านสถาบันการศึกษา และด้านความก้าวหน้าในอาชีพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นไม่แตกต่างกัน

2.7 เยาวชนที่บิดามีระดับการศึกษาต่างกันมีปัจจัยในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านสถาบันการศึกษา และด้านความก้าวหน้าในอาชีพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านอื่นไม่แตกต่างกัน

2.8 เยาวชนที่มีมารดามีระดับการศึกษาต่างกันมีปัจจัยในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาในภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านทัศนคติต่อการเรียนอาชีวศึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ด้านค่านิยมทางการศึกษา และด้านภาพลักษณ์ของสถาบันอาชีวศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านอื่นไม่แตกต่างกัน

สรุปและอภิปรายผล

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลดังนี้

1. ปัจจัยในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาในเขตพื้นที่เฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้ มีค่าเฉลี่ยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยด้านนโยบายเกี่ยวกับการจัดการศึกษาของภาครัฐเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษารองลงมาเป็นด้านทัศนคติต่อการเรียนอาชีวศึกษา ด้านบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อ ด้านภาพลักษณ์ของสถาบันอาชีวศึกษา ด้านค่านิยมทางการศึกษา ด้านการประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร ด้านสถาบันการศึกษา และด้านความก้าวหน้าในอาชีพ ทั้งนี้เนื่องมาจากกลุ่มที่ไม่ศึกษาต่ออาชีวศึกษาเห็นว่ารัฐบาลขาดการสนับสนุนการสร้างโอกาสทางการศึกษาให้แก่ผู้เรียนอาชีวศึกษา การสนับสนุนงบประมาณการจัดการศึกษาของอาชีวศึกษาน้อยไม่มีการประกันเงินเดือนของผู้เรียนอาชีวศึกษา ขาดการสร้างความร่วมมือระหว่างหน่วยงานต่างๆทั้งในประเทศและต่างประเทศ นอกจากนี้ผู้ที่ไม่ศึกษาต่อสถาบันอาชีวศึกษามีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนอาชีวศึกษาเห็นว่าการเรียนสายอาชีวศึกษามีความรู้น้อยกว่าการเรียนสายสามัญ การเรียนสายอาชีวศึกษาไม่น่าภาคภูมิใจ ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม และเห็นว่าการเรียนต่อในสายอาชีวศึกษามีโอกาสศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นได้ยากกว่า และเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วไม่มีการประกันรายได้เหมือนการสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี และเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วต้องออกมาเป็นลูกจ้างของสถานประกอบการสอดคล้องกับจอมพงศ์ มงคลวนิช (2558) ปัจจัยที่สำคัญที่ส่งผลให้เด็กไทยเรียนอาชีวศึกษาน้อยลงมีผลมาจากค่านิยม นโยบายการศึกษาของรัฐ ความก้าวหน้าในอาชีพ ภาพลักษณ์ของสถาบันการศึกษา ผู้ที่เรียนในสถาบันอาชีวศึกษามีภาพลักษณ์ที่ไม่ดีมีการทะเลาะวิวาทระหว่างสถาบันสอดคล้องกับธีรวิทย์ บุญโยโสภณ (2553) ปัจจัยที่มีผลต่อการลดจำนวนผู้เรียนในสถาบันอาชีวศึกษามีหลายปัจจัย ได้แก่ ค่านิยมของผู้ปกครอง ความก้าวหน้าในการเรียนสายอาชีพ และภาพลักษณ์ของการใช้ความรุนแรง การทะเลาะวิวาทในกลุ่มนักเรียนอาชีวศึกษา ทำให้ผู้ปกครองไม่กล้าส่งบุตรหลานเข้าเรียน

2. ปัจจัยในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาของเยาวชนในพื้นที่เฉพาะกิจจังหวัดชายแดนใต้พบว่า เยาวชนที่มีเพศ ระดับการศึกษาของมารดา มารดามีอาชีพต่างกันมีปัจจัยในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาแตกต่างกัน ส่วนเยาวชนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม ประเภทโรงเรียน รายได้ของครอบครัว อาชีพของบิดา ระดับการศึกษาของมารดามีปัจจัยในการไม่ศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้ที่มีเพศต่างกันมีมุมมองในการเรียนที่ต่างกันกลุ่มเยาวชนที่เป็นเพศหญิงมองว่าสถาบันอาชีวศึกษาเป็นสถาบันการศึกษาที่เหมาะสมกับเยาวชนเพศชายทำให้นักศึกษาเพศหญิงไม่เลือกศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษา นอกจากนี้ระดับการศึกษาของมารดา ยังส่งผลต่อการศึกษาของเยาวชนในพื้นที่ กลุ่มเยาวชนที่มารดามีการศึกษาสูง จะไม่นิยมให้ลูกหลานเข้าศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษา นอกจากนี้กลุ่มเยาวชนที่มารดามีการศึกษาที่สูงกว่าปริญญาตรีเห็นว่าการเรียนสายอาชีวศึกษาทำให้เยาวชนมีความก้าวหน้าในอาชีพน้อย สอดคล้องกับชิววิทย์ ยางไชย และอำนาจ เรืองตระกูล (2555) ศึกษาการวิเคราะห์ภาพลักษณ์ของอาชีวศึกษาตาม ทัศนะของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า ผู้ที่มีที่มีเพศ

ระดับชั้นการศึกษา อาชีพและรายได้ของผู้ปกครองต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับอาชีวศึกษาแตกต่างกัน สอดคล้องกับสุทิน นพเกตุ (2534) กล่าวว่าปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกศึกษาต่อของผู้เรียนประกอบด้วยปัจจัย ด้านสถาบัน ได้แก่ ความมีชื่อเสียงของสถาบันทางด้านอาคารสถานที่และสภาพแวดล้อม ความสำเร็จ และเป็นที่ยอมรับของศิษย์เก่า ความมีชื่อเสียงของอาจารย์ผู้สอน ตลอดจนความผูกพันของศิษย์เก่า ด้าน อิทธิพลการชักจูงจากบุคคลและสื่อ นิสิตบางคนอาจเข้ามาศึกษาต่อโดยการสนับสนุนหรือได้รับคำชี้แนะ จากเพื่อน ครูอาจารย์ที่เคยสอนมา ญาติพี่น้องหรือสามีภรรยา ในการสนับสนุน ตลอดจนได้ทราบข่าว การรับสมัครจากสื่อต่างๆ เช่น หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ วิทยุ เป็นต้น ด้านค่าใช้จ่ายในการศึกษา เป็นเหตุผล ที่ทำให้บุคคลเลือกศึกษาต่อในสถาบันการศึกษาเพราะมีผลต่อการเสียค่าใช้จ่ายในการเรียน รวมทั้ง ค่าใช้จ่ายในด้านอื่นๆ แตกต่างกัน ด้านหลักสูตรหรือสาขาวิชา เป็นหลักสูตรหรือสาขาวิชาที่กำลังเป็นที่นิยม เป็นสาขาวิชาที่ตลาดแรงงานกำลังต้องการ เป็นสาขาวิชาที่ตรงกับงานที่ใช้หรือต้องใช้ เป็นต้น

คำขอบคุณ

ขอขอบคุณผู้บริหารมหาวิทยาลัยหาดใหญ่ที่ได้ให้การสนับสนุนทุนงบประมาณการวิจัย กลุ่มตัวอย่างในการตอบแบบสอบถามการวิจัย ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านในการพิจารณา เครื่องมือการวิจัย และผู้ช่วยวิจัยทุกท่านที่ได้ให้การสนับสนุนและความร่วมมือในการทำวิจัยครั้งนี้ ทำให้ งานวิจัยประสบความสำเร็จลุล่วงด้วยดี

เอกสารอ้างอิง

- จอมพงศ์ มงคลวนิช. (29 เมษายน 2558). *วิกฤติแรงงานขาดแคลนทำไมเด็กไทยเรียนอาชีวะน้อยลง*. สืบค้นจาก <http://www.thairath.co.th/content/426863>.
- ชนกฤต ยืนยงเดชา. (2554). *ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกศึกษาต่อระดับอุดมศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่*. (รายงานการวิจัย). เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ธีรวุฒิ บุญโยโสภณ. (2553). *แนวทางการพัฒนาการอาชีวศึกษาและเทคโนโลยีของประเทศไทยในทศวรรษหน้า*. วารสารวิชาการครุศาสตร์อุตสาหกรรม พระจอมเกล้าพระนครเหนือ 1(1).
- ปวีณา คำพุกกะ และวรวิทย์ คำศรี. (2555). *การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี*. วารสาร มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ปีที่ 3 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม 2555
- รุจระระ บุณนาค. (2557). *การขาดแคลนช่างฝีมือในตลาดแรงงานไทย*. แนวหน้า, น.8.
- วชิรวิทย์ ชาญไชย และอำนาจ เรื่องตระกูล. (2555). *ศึกษาการวิเคราะห์ภาพลักษณ์ของอาชีวศึกษาตามทัศนะของนักเรียน : การวิจัยแบบผสมวิธี*. วิทยานิพนธ์ สาขาวิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษาคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานศึกษาธิการภาค 12. (2556). *ข้อมูลสารสนเทศด้านการศึกษา ปีการศึกษา 2556*. ยะลา. สำนักงานศึกษาธิการภาค 12.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2555). การติดตามและประเมินผลการทำงานตามนโยบาย ยุทธศาสตร์การส่งเสริมการศึกษาของเอกชนในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประเภท อาชีวศึกษา. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ.

ประสาน ประวิตรุ่งเรือง. (2557). สุดทึ่ง คสช. มองการไกลสั่งเร่งชวนเด็กเรียนอาชีวศึกษา. หนังสือพิมพ์ ผู้จัดการออนไลน์ สืบค้นจาก www.manager.co.th/Daily/ViewNews.asp?News.

สุทิน นพเกตุ. (2534). เด็กแห่เรียนปริญญาโทไม่ใช่แพชชั่นแต่เป็นการหาความก้าวหน้าใส่ตัว, *รัฐจักร*, (5). 10 พฤษภาคม 2534.

Yamane, Taro. (1973). *Statistics, An Introductory Analysis*, 3rd Ed., New York: Harper and Row Publishers.